

КОНФЕРЕНЦІЯ РОСІЙСЬКИХ БОЛЬШЕВИКІВ.

вкрала ся коли я деморалізація, ні зовити на те, щоб ожедий мовок йо- ав бути скований в нашому товарише. Честю примір так кай лишиць ся на товаришам до на-

аві присутні това- були поговорити оменти російської нішних днів. ішних, котрий го- гідний поступок ого гарного примі- го хрестин, загад- стичну пресу на У і негайно треба по омоню а тим са- ниї соціальної пе- "Україні. Товариш ділялись думкою т. го і сколектували ціялістичну пресу, волюційний фонд ро потребу котро- від тов. Винничен ш партійний орган

силаю \$13.65 (15ц а послужку) на ру- Д.П., котрий по- доб сї гроші були і товариш їх при-

скаладаю призна- серця т. Стахови рний примір, а мо одимирвои желаю, ав вітку і радль ро борця соціалізму робітничій клас- "Кум."

РЕДАКЦІЯ

... 15ц
... 10ц
... 10ц
... 10ц
... 10ц
... 35ц
... 25ц
... 12ц
... 10ц
... 10ц
... 10ц
... 10ц
... 15ц
... 10ц
... 5ц
... 5ц
... 5ц
... 10ц
... 5ц
... 30ц

ROD

mpieg, Man.

ПАРТІЯ.

тична Парла- дному ін- рухови. куш і тран- брик, робо- впродуко- ці капіталі- сті боро- нарки, су-

ної партії домости їх і їх еконо- ва капіталу яка мала-б переімити ктивну вла- яна переі- ролетаріату ж лише ро- реміну. Всі не, піддер- ні капіталі- ни безпере- ами о пості- чної класи ствиста, іратити вся- відносин в повноліт- ковів ква- о відлику.

В днях 24—29 квітня ст. ст. 1917 р. відбулась в Петрограді конференція тої течії Російської С. Д. Роб. Партії, що стоїть під проводом Н. Лені- на і є відома під популярною назвою партії "большевиків".*) Партія ся, яка опираєть ся виключно на робітників та загалом пролетар- ських елементах города і села, — в Думі мала вона 5 послів під проводом Петровського і всі в часі війни були заслані в Сибір — є нині най- сильнішою і найбільш впливовою серед робіт- ників, головою в самому Петрограді. Тому у- ставили конференції сеї партії, яка збиралась в момент дуже важкої кризи в Росії, заслугоють особливу увагу. Відповідь, яку дає течія Ле- ніна на всі основні питання російської револю- ції, дає змогу кождому, трохи ближше орієнтува- ти ся в подіях, які відбувають ся в Росії і дава- ти їм належну оцінку.

Знайомимо отже читача з найновішими резолюціями конференції, яких повний текст приносить № 13 газети "Салдатская Правда", що є одним із органів партії а при тій являєть ся голосом революційної армії в Росії.

Віна. Характеризуючи сю війну як імпері- алістичну, яку ведуть правительств і капіталі- сти із за похлуду від запанована над світом, резолюція стверджує, що продовжуванн її не- се велику небезпеку завойованям революції і її дальшому розвитку.

Перехід державної власти в Росії до Тимча- сового Правительства (Гучкова і Мілюкова), себто правительств поміщиків і капіталістів, не змінив сього характеру війни по боці Росії. Воно видно з того, що нове правительств не захотіло опублікувати тайних договорів, закло- чених царем Миколою II з капіталістичними праві- тельствами Англії і Франції і що воно не від- казалось від анексії, то є від завойовань чужих країн і насильного удержування в межах Росії яких би то не було народностей.

Так зване "революційне оборончество", що захопило тепер в Росії всі народницькі партії (народних соціалістів, трудовиків, соціалістів- революціонерів) і опортуністичну партію так- за меньшевиків (О. К. Церетелі і др.) а також більшість безпартійних революціонерів, пред- ставляють із себе по своему класовому значіню, з одного боку, інтереси й точку погляду заки- даний селян і частини дрібних господарів, що по- добно капіталістам, тягнуть доходи із насильств над слабими народами. А з другого боку се "революційне оборончество" є результатом об- муну капіталістами частини пролетарів і по- дуролетарів города й села, що по своїйму клас- овому становищу в доходах капіталістів і в ім- періалістичній війні не заінтересовані. Тому пролетарська партія не може піддержувати ні війни, ні правительств а "революційне оборо- нчество" мусить вважати за розрив із соція- лізмом.

Що-ж до найважливішого питання, як закінчити цю найжорсткішу війну, то конференція признає, що не можна закінчити війни відказом салдат тільки одної сторони від продовжування війни, простим заперестанем воєнних акцій одною із воюючих сторін. Конференція протестує про- тив завети, ширеної капіталістами партії, будую партія (большевиків) співчуває сепарат- ному миру з Німеччиною. Ми вважаємо ні- мецьких капіталістів, каже резолюція, такими розбійниками, як і капіталістів російських, фран- цузких, англійських а імператора Вільгельма II такжиче коронованим розбійником, як і Мико- ла II і всі прочіи монархи. Тому партія буде першліво, але упорно голосити масово прав- ду, що війну ведуть правительств, що її можна закінчити демократичним миром тільки через перехід державної власти, по крайній мірі го- ловних воюючих держав, в руки класи проле- тарів і півпролетарів. Доки ся революційна клас- а не взяла в руки власти в Росії, партія буде піддержувати ті пролетарські партії і групи за- гранично, що на ділі ведуть акцію проти війни. Окремо партія буде піддержувати масове бра- тнство салдат всіх держав в траншеях, змагаю- чись переімити се стійкіє явище солідарності пригнічених в свідомий і організований рух для переходу всієї державної власти у всіх воюючих краях в руки революційного пролетаріату.

Відношенн до Тимчасового Правительства. Характеризуючи Тимчасове Правительство (Гуч- кова і Мілюкова) як орган панована поміщи- чин і буржуазії, котрі то класи нерозривно зв'язані економічно і політично з російським і ан- гільо-французьким імперіалізмом, резолюція конференції гостро виступає проти нього і визнає робітників, всіми силами його поборювати.

Земельна справа. Практична частина об- ширної резолюції, яку конференція прийняла в земельній справі, така:

1) Партія пролетаріату бореть ся всіми сила- ми за сейчасову і повну конфіскату всіх помі- щичьких земель в Росії а також удільних, цер- ковних, кабінетських і пр.

2) Партія рішучо виступає за сейчасовий пе- рехід всіх земель в руки селянства, організо- ваного в Ради Селянських депутатів або в другі, вибрані повні демократично і цілком незалежні від поміщиків і чиновників органи місцевої самоуправи.

3) Партія домагаєть ся націоналізації всіх зе- мель в державі, себто передачі права власности на всі землі в руки держави. Націоналізація пе- редає право розпреділення земель в руки місце- вих демократичних інституцій.

4) Партія повинна рішучо бороти ся против Тимчасового Правительства, яке і устами Шин- гарова і колективними своїми виступами нава- жує селянам "добровільну згоду з поміщика- ми", то є на ділі поміщицький характер рефор- м і грозить селянам карами за "самоуправ- ління".

*) Під теперішню пору в рос. с. д. партії є дві течії, з котрих найвпливовіші три: 1) течія большевистська, що становить її крайнє крило, 2) течія центра, себто так званого Організаційного Комітету (О. К.), що стоїть під про- водом Аксельрода, Мартова і др. і 3) течія так- за "оборонців", що становить правє крило партії і під проводом Плеханова.

ство", то є переходом до насильства з боку мен- шости населення (поміщиків і капіталістів) про- ти більшости.

5) Партія дораджує селянам брати землю організовано, не допускаючи найменшого нищ- ня маетку і стараючись збільшити продук- цію.

6) Всі земельні переімени можуть бути успіш- ні і тривкі тільки при повній демократизації всієї держави, що є з одного боку, при скасованю поліції, постійної армії і фактично упривілейова- ного чиновництва а з другого, при самій широ- кій, вповні свободній від догляду і опіки зверх- ха, місцевій самоуправі.

7) Партія повинна піддержувати почин тих селянських комітетів, що передають живий і мертвий поміщицький інвентар в руки органі- зованого в сі комітети селянства залда громад- ського використання при оброблюваню всіх земель.

8) Партія повинна дораджувати пролетарам і півпролетарам села, щоб вони добивались перетворення кожного поміщицького маетку у взірцеве хазяїнство, яке б велоь на громадський кошт Радами Депутатів від сільсько-хазяїнських робітників під керіводством агрономів і з за- стосованем найліпших технічних засобів.

Коаліційне міністерство. Всі держави, втя- гнені у війну, в тім числі і Росія, приближають ся з надзвичайною бистротою до нечуваної ката- строфи — наслідком зближаючої ся повної еко- номічної кризи та крайнього перетомлення і нево- леної салдат.

Капіталістичні правительств а також і росі- ське бют на тривогу. З свого критичного положе- ня правительств Росії стараєсь знайти той вихід, що хочє притягнути провідників в згоду з партіями народників і меншовиків (Чер- нов, Пешехонов, Церетелі) для утворення коалі- ційного міністерств, щоб піддержувати актив- но імперіалістичну війну.

Партія пролетаріату заявляє: всякий, що ввійде в міністерство, яке веде імперіалістичну війну, незалежно від своєї доброї волі, стане сучасником імперіалістичної політики капіталі- стів.

Партія висказуєть ся проти посланки Рада- ми Робітничих і Салдатських Депутатів своїх представників в коаліційне міністерство. Вона висказуєть ся за корінну переімену всієї політики Рад Робітничих і Салдатських Депутатів і за пе- рехід всієї власти в їх руки.

Національна справа. За всіми націями, що входять в склад Росії повинно бути признане право на свободне відділеннє і утвореннє само- стійної держави. Курляндія, Финляндія, Поль- ша, Україна і т. д. являють ся анексією росій- ських царів і російських капіталістів. Запер- чуване права на відділеннє і непризнаннє мір, що гарантувалиб здійсненнє практичне його, рівно- значне піддержку політики загарбань або анексії. Лише признаннє пролетаріатом права націй на відділеннє забезпече повну солідарність робітників ріжних націй і пособляє дійсно демо- кратичному зближенню націй.

Конфлікт, що виник під теперішню пору між Финляндією і російським правительством, осо- бливо наглядно показує, що заперчуване пра- ва на свободне відділеннє веде до простого про- довжування політики царизму.

Питаннє про право націй на свободне відді- леннє, не повинно ся мішати з питаннєм про ці- лесообразність відділеннє сеї або иншої нації в сей або инший момент. Се останнє питаннє пар- тія повинна рішати в кождім окремім випадку цілком самостійно з точки погляду всякого тро- мадського розвитку і інтересів класової бороть- би пролетаріату за соціалізм.*)

Партія вимагає широкої областної автономії, знесення надзору з гори, знесення обовязкової дер- жавної мови і означення границь самоуправляю- чих ся і автономних областей на основі госпо- дарчих і побутових умов, національного скла- ду населення і т. д., означення, переведеного са- мими місцевим населенням.

Партія вимагає включення в конституцію основ- ного закона, що обявляє недійсними як небу- дь привілейї одної із націй, які небуль нарушені прав національних меншости.

Ради (Советы) Робітничих і Салдатських Де- путатів. В цілому ряді місцевостей на провінції революція йде вперед шляхом самочинної організації пролетаріату і селянства в Радах, са- мочинного усунування старих властей, творення про- летарської і селянської міліції, переходу земель в руки селянства, введення контролі робітників за фабриками, введення 8-ми годинного робочо- го дня, підвищення заробітної платні, і т. д. Сей зріст революції в провінції виширї і в глунину, з одного боку, являєть ся ростом руху до пере- ходу усеї власти в руки Рад і до контролі сами- ми робітниками і селянами за продукцією, а з другого боку, слугить задатком підготованнє ся до другого етапу революції, який повинен пере- яти всю державну власть в руки Рад або инших органів, що безпосередно висказують волю біль- шости народу (органи місцевої самоуправи, У- становче Зібраннє і т. д.).

Завданнєм партії являєть ся, всесторонню піддержати вказаний розвиток революції на мі- сцях з одного боку, а з другого вести система- тичну боротьбу в середині Рад (через пропаган- ду й переібори їх) за торжество пролетарської дії.

Положеннє в Ітернаціоналі і завдання Р.С.Д. Р.П. В умовах мирної епохи, що почалась з 1871 р. повним закінченнєм буржуазно-національ- них революцій в більшости країн західної Ев- ропи, в умовах кольоніальної політики і т. д. з кінця XIX ст. в більшости партій другого Ітерна- ционалу (1889—1914) склалась опортуністична течія.

Соціальною основою опортунізму являють ся: 1) робітнича аристократія, себто більше а- бо менше тонкий сіль робітників, яку підку- пує буржуазія, котра жертвує для свого підку- пу деякі крихти своїх доходів, 2) дрібно-буржу- азні Mitläufer-и соціалдемократії, яких тягне до соціалдемократії не її соціалістична програ- ма, а тільки її демократичні домаганя. Перед вій-

*) Звертаємо увагу читача, що се застережен- нє в резолюції в значній мірі обмеженнє поперед- ніє слова про право свободного відділення націй Росії.

ною в більшости с. д. партій Європи опортунізм встав гору. З початком війни опортунізм пере- мінив ся в соціалшовінізм, в "оборончество". "Оборонці" проголосили "оборону" батьків- щини в грабійній імперіалістичній війні. Вони тим самим зрадили справу робітничої класи. Опортунізм погубив добрий Ітернаціонал. В часі війни в усім світовім робітничім руху склалась три основні напрямки:

1) "Оборонці" всіх країн порвали з соціаліз- мом, ставши орудіями своїх імперіалістичних правительств.

2) "Центр" — головні його провідники в Ні- меччині Каутський і Гааза, у Франції — Лонгс, Прессман, в Росії — Аксельрод і другі, в Швай- царії — Грім, в Італії — Тураті і другі — вони за- мінили революційний соціалізм на пацифізм. "Центр" не кличе робітників до скинення імпері- алістичних правительств своїх держав, він дора- джує їм заключити демократичний мир. Хита- ючись між ітернаціоналізмом і оборончеством, центр заступаєть ся за єдність з оборонцями.

3) "Революційні ітернаціоналісти", що по- чали боротьбу проти війни у всіх краях, не зв'язуючи на воєнне положеннє: каторжний ре- жим. Такими є групи Карла Лібкнехта і "Робіт- ничої Політики" в Німеччині; Маклін, Том Мен, ліве крило Британської Соціалістичної Партії і Незалежної Робітничої Партії в Англії — Ло- ріо і його тов. у Франції; в Італії — ліве крило соціалістичної партії і в Австрії с. д. п., що гру- пуєть ся довкола віденського клубу "Карло Маркс"; в Америці — Соціалістична Робітнича партія і група, що вилає "Ітернаціоналіста"; в Швеції Гегунд і тов.; в Голляндії — партія Трибуністів (Паннекук, Роланд-Голст, Гороф і др.; в Швайцарії — с. д., що гуртують ся довко- ла журна "Ітернаціонал Молодіж". Сей на- прям остав вірним соціалізмові і повів бороть- бу як проти оборонців так проти центра.

В Циммервалді і Кінталі більшість принале- жала центрові. І хоча партії осудили там бур- жуазний пацифізм, однак більшість їх продво- жала вести політику соціал-пацифізма. Хита- ючя ся тактика Циммервальда ставала в деяких випадках кулею у нїг революційного руху. Завданнєм партії, що працює до побі- ре- волюції найперше почалась, буде брати на се- бе ініціативу до збудування третього Ітернаці- оналу.

Конференція висказуєть ся проти відбудованнє Ітернаціоналу через взаємну амністію про- відників "оборончих" партій.

Новий Ітернаціонал може бути відбудова- ний тільки самими робітничими масами, їх ре- волюційною боротьбою у власних краях.

30. VI. 1917.

В. Левинський.

Карл Евальд.

ДВОНОГИЙ.

(З рос. пер. П.) (Продовженнє).

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ.

КРОВ.

Сонце пекло, і земля була суха і тверда, як камінь.

На деревах і кущах поникли листочки, тра- ва згоріла і пожовкла, так, що худоба лише де- не-де находила собі зелену пашу. Вода в ріці стояла так низько, що риби появилсь на мілі- ні, а ручай вже давно висох. Звірята лежали в тіні, тяжко дихаючи. В многих місцях звали- ті і звірята умирали. Двоногому з женою і дитиною жилос також не гаразд.

Лиш одна змія втішалась такою погодою. Она витягнулась напроти сонця на камені і при- знавала таке жите знаменитим.

— Свѣти, свѣти, любе сонечко! — кричала она. — Чим гарячіше, тим лучше. Тільки тепер я почувую, що я жив.

Але одної прекрасної днини упав дощ.

То не був такий дощ, від котрого можна бу- ла сховати ся, розпутившись парасоль або скрив- ши ся в домі. Ні — вода хлинула із облаків з такою силою, що не видно було нічого, що діє ся під самим носом. Дощ лив як з відра з дня на день, так, що здавалось, будьтоби він ніколи не перестанє падати. Він з грімким шумом бара- банив по сухому листю і заглушував слова, так, що не можна було зрозуміти один другого. Рі- ка знова піднялась ся, ручай проснувся ся, зажур- чав і засьпівав так, як ще ніколи не сьпівав. Зем- ля нагадувала пересохлий від спраги рот, котрий не, не і нік не може угасити спраги.

Всюди панувала радість.

Дерева випрямились, розпросторились і ви- пустили нові гаузки і листе, а із землі випов- зли свіжа зелена травиця. Цвіяти знова випу- стили пулпшики, жаби заквакали так радісно, що їх було чути по всьому лісі, а риби весело виплскували своїми хвостами. Двоногий сидів з своєю сімєю коло порога хатини і радів разом з другими сотворінями.

А дощ все лив і лив.

Ріка виступила із берегів і Двоногому ста- ло страшно, що його острів може бути затопле- ний філіями води. Крім того, дощ протікав че- рез дах хатини, так, що в середині не було ні одного сухого місця.

— Дитині холодно, — скаржила ся Двонога. Они рішили забрати ся з острова; а великим трудом їм вдало ся перейти через ріку. Они йшли через залитий водою луг, несучи на пере- мінну дитину. Врешті они найшли дерево, котре могло послужити їм за приют. Они сплели віття, зробили дах, а отвори позатакали травою і мохом; в такий спосіб у них знова було примі- снє.

— Сюди вода не підійме ся, — потішав муж. — Але вода леть ся через дах, — нарікала його жена. — Дитині за холодно. Та й у мене і в тебе зуб на зуб не попадає.

— Ну, що, хіба я не казав вам сего? — ли- кував орангутан. — У них нема ні мішка, ні ні- чого тому подібного. Они умруть страшною смертю.

— Мадам Двоного! Ви би накармили свою дитину гусеницями, — сказала соловішка. — То- ді она росла би лучше. Мої діточки тепер вже майже такого росту як я.

— Як вам говорила, що треба було посади- ти його на землі нехай би він сам собою запо- кував ся, — сказала жена оленя. — Тоді виріс би і без вас.

— Кладіть ся на вашу дитину, — радила, як і перше, трошівка. — Я так гріла своїх діточок. Двоного нічого не відповіла на всі поради тільки з смутком гляділа она на свого хлопчи- ка.

— Алеж бо та дитина дуже розпещена! — муркотіла жена їжа. — Пошадя Господи... Що має бути, то не мине; а если вже обдаровуєш свѣт діточками, то треба їх прилично вихову- вати. А той бовван все ще ссе... тьфу! Випо- ротиб його, як сидорову козу, та й вишир- нути з дому.

— Ті люди ніяк не хотять взяти ся за ум, — сказала жена оленя. — Як то они будуть жити? Ну, та щож? Що посієш, те й зіймеш!

Відтак звїрята пішли. Двоногої все ще си- діли на дереві, тоді, як дощ все лив і лив, як з відра, а дитина плакала від холоду.

— Поглянь но на дурну віщю онтам на лузі, — сказала жена. — Пї добре в грубій шубі, а моя бідна дитинка лежить тут і мусить мер- занути.

Двоногоий прекрасно чув її слова, але нічо- го не відповідав. Якусь хвилину він сидів мо- чки на дереві, глибоко задумавшись. Відтак він зліз з нього, і все думав і думав, а дощ лив не перестаючи. Зверху доносило ся до нього плач його сина, а в низу він бачив пашу ся віщю.

Двоногоий встав і пішов до віви. По дорозі він підняв з землі острій камінь і сховав його в руці. Він шов тихо-тихо, дивлячись в бік, то- му, щоб не настрашити вівицю. Відтак він не- чайно кинув ся на но.

— Meel Meel! Сторожа! Поможіть... Я умираю! — кричала вівиця.

Двоногоий ударив її каменем по лобі з такою силою, що она впала на землю. Опісля він заду- шив її руками, ухватив за шкіру і потявчив труп до дерева, на котрім тепер була збудована його хатина.

Острим каменем він прорізав шкіру і нігтями став здирати її з тіла. Його жена злізла з дерева і стала помагати йому. Для того, щоб діло йшло скорше, они послугували ся зубами і усер- дно ними працювали; в середині роботи они зупинились і поглянули на себе веселими погляда- ми.

— Як смачно! — гукнув Двоногоий. — Пречудно! — відповіла жена. — Давай від несем нашій дитинці мїх, а опісля будемо ще їс- ти.

Двоногоий пив кров віви і глибоко запхав зу- би в мясо.

— Я ніколи еще не чув ся так сильним, як сего годня! — сказав він. — Нехай приходить лев! Йому приїде ся мати діло зі мною!

Они стягнули з віви шкіру і завинули в ню дитину, котра, загрівшись, вскорі заснула крип- ким сном. Останки віви они перенесли до сво- го жилища і їли там. Після кожного з'їженого кусника они почували себе шораз здоровіши- ми і сильнішими. Они не думали вже більше про холод і дощ, але радісно говорили про буди- це.

— І я хочу мати таку шубу, — сказала жена. — Будеш і ти мати, — відповів муж, обгри- зуючи кісточку. — Візьмем овецу, если не най- дем другого звїряти, в котрого шкіра булаб м'ячя і тепліша, бо і мені хочеть ся шуби... То- ді ми можем розтягнути під дахом овечу шкіру, щоб дощ не мочив нашого житла. Завтра я у- бою ще кілька овець і принесу їх сюди.

— От наймо ся! — ликувала жена.

— Розуміє ся, — відповів муж. — Ми будем їсти мясо кождої днини. Як гарно, що ми приду- мали се, а то риби в ріці вже боять ся мене.

— Стережись, щоб з тобою не случилось щонебудь лихого, — сказала она.

— Я буду осторожний, — відповів муж. — Завтра рано я піду до ріки і назбирю там біль- ше острого каміня на случай, колиб я згубив той, що є в мене. Знаєш що... Я привяжу такий острій камінь травою до кінця довгої гаузки... розумієш? Тоді я зможу поцілити в вівицю і у- бити її скорше, чим підійду до ньої зовсім близь- ко... Бо як звїрята довідають ся, що я убив од- но із них, они, розумієть ся, будуть мене бояти ся.

В тім часі, як они розмовляли між собою, всі лісові звїрята зібрались в лузі, — так як першої ночі після прибути нових звїрат.

— Двоногоий убив вівицю! — кричав воробель і спішив з своєю новістю дальше, не дивлячись на те, що дощ зовсім змочив і розтріпав його.

— Двоногоий убив вівицю, бика і козу, — кри- чала ворона, тріпаючи мокрими крилами.

— Зажди! — закричав бик. — Я еще живий, хоч мушу тобі сказати, відчуваю, що стало ся щось страшного.

— Двоногоий убив в лісі всі звїрята!.. Тепер він сидить в лузі і їсть лєва! — шептала трошів- ка.

І всі звїрята кинулись на луг, щоб довідати ся що стало ся. По середині зібравши ся звї- рят стояв лев, гордо піднісши голову.

(Дальше буде).

СЛОВА ПРАВДИ.

Капіталістична війна се крайнє варварство, се дикий танець панської класи.

—

Робітники йдуть прольвати свою кров за чужі їм інтереси, бо їх засліпив псевдопатріотизм панської класи.

—

Робітники перші до праці, а послідні до жита.

—

Капіталісти не орють, не сіють і не жнуть, а збирають багатства витворені кровю і потом робітників.

Т. Грининок